

Για την αποκατάσταση της πραγματικότητας. Κριτική στην κριτική της κριτικής

29.10.14

Στο κείμενο του σ. Δ. Γρηγορόπουλου «Κριτική της Κριτικής για την τακτική της ANΤΑΡΣΥΑ και του ΝΑΡ» σημειώνονται:

1. «Προβληματική είναι η διατύπωση: «*Η Αριστερή Μαχητική Συμμαχία Ανατροπής «δυσπιστεί» απέναντι σε ενδεχόμενη κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Δυσπιστώ σημαίνει αμφιβάλλω, αλλά δεν αποκλείω ο ΣΥΡΙΖΑ να προωθήσει πρόγραμμα αλλαγής. ...*»

Στις 6 Μάρτη του 1917 ένας άλλος ...«οπορτουνιστής», ο Λένιν, τηλεγραφεί για ν' ακουστεί από την Ελβετία η φωνή του: «Η τακτική μας: ολοκληρωτική δυσπιστία, καμιά υποστήριξη στη νέα κυβέρνηση· υποπευόμαστε ιδιαίτερα τον Κερένσκι ...». Να υποψιαστούμε πως ο Λένιν «αμφέβαλε, αν δεν απέκλειε πως ο Κερένσκι να προωθούσε πρόγραμμα αλλαγής;»

Το κείμενο των 11 σημειώνει: «...Σε ενδεχόμενη κυβέρνηση με «κορμό» τον ΣΥΡΙΖΑ και «άλλες αντιμνημονιακές δυνάμεις» *δυσπιστεί απέναντι της, δεν τη στηρίζει, δεν συμμετέχει σε αυτήν, αποκαλύπτει τον διαχειριστικό ρόλο της.* Προβάλλει κυρίως και αυτοτελώς ολόκληρο το πρόγραμμά της, οργανώνει την ανεξάρτητη, εργατική και λαϊκή αντεπίθεση για ριζικές κατακτήσεις που θα αμφισβητούν και θα υπερβαίνουν τα όρια του κοινοβουλίου, του κεφαλαίου, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Καταπολεμά αποφασιστικά κάθε μέτρο υπέρ του κεφαλαίου, της ΕΕ και των δανειστών. Στηρίζει κάθε μέτρο υπέρ των εργατικών λαϊκών συμφερόντων. Αποκρούει κάθε υπαναχώρηση και συμβιβασμό. Αναλαμβάνει εν ολίγοις το ρόλο της πολιτικής, αριστερής, ανατρεπτικής αντιπολίτευσης.»

Ο Δ. Γρηγορόπουλος παίρνει επιλεκτικά ένα κομμάτι και το προσαρμόζει στην κριτική του.

2. Σημειώνει επίσης: «Εξ αντιθέτου, δεν ευσταθεί η πρόταση των 11 συντρόφων για **αντικατάσταση της αντικαπιταλιστικής πρότασης** με «*πρόγραμμα τακτικού χαρακτήρα*», το οποίο «*δεν μπορεί να συγκροτηθεί βάζοντας προϋπόθεση την πλήρη συμφωνία με το συνολικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της ANΤΑΡΣΥΑ*».

Το κείμενο των 11 θέτει όμως το δίλλημα «**Εργατική αντικαπιταλιστική ανατροπή ή αριστερή διαχείριση του μνημονιακού «κεκτημένου»** και τονίζει: «...Για όσους κατανοούν την κρισιμότητα των στιγμών καθίσταται **αναγκαία μια νέα πολιτική πρόταση για το εργατικό λαϊκό κίνημα και την ανατρεπτική Αριστερά που θα ενώνει σε ανώτερο επίπεδο.** Η αντικαπιταλιστική επαναστατική Αριστερά, **το ΝΑΡ, η ANΤΑΡΣΥΑ μπορούν να αναστρέψουν το βέλος μόνον εάν δουν κατάματα τη νέα πραγματικότητα, τους κινδύνους αλλά και τις δυνατότητες, και επομένως, εάν δουν με νέα ματιά το πρόγραμμα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και την ιεράρχησή του, καθώς και τη μετωπική πολιτική τους.** Έχοντας επίγνωση πως σε αυτή τη φάση τα πάντα συμπυκνώνονται στην οργάνωση και παρέμβαση της εργατικής τάξης και του λαού, πως η «πολιτική της πολιτικής» είναι η ανάπτυξη του εργατικού κινήματος σε όλες του τις εκφράσεις». Οι 11 μιλούν λοιπόν για **ενότητα σε ανώτερο επίπεδο και για νέα ιεράρχηση του προγράμματος της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και όχι για «αντικατάσταση της αντικαπιταλιστικής πρότασης»** (αναπόδεικτη φράση που διαβάζεται και ερμηνεύεται κατά το

δοκούν). **Τη συνδυάζουν μάλιστα με** τις «αυξημένες απαιτήσεις για το ζήτημα της ηγεμονίας μιας σύγχρονης εργατικής πολιτικής.» Απαίτηση που « κάνει ακόμη πιο απαραίτητη την ανάπτυξη και προβολή της τακτικής της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης και της στρατηγικής της κοινωνικής επανάστασης, συνολικά αλλά και σε κάθε πεδίο της ταξικής πάλης».

Προσδιορίζουν μάλιστα, με δεδομένες τις ουσιώδεις διαφορές των πολιτικών σχηματισμών της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, πως: «Πέρα από το κοινωνικό πεδίο, η Εργατική Λαϊκή Αντεπίθεση προωθείται και στο σχετικά αυτοτελές πεδίο της πολιτικής με την **Αριστερή Μαχητική Συμμαχία Ανατροπής**, με κοινό πολιτικό στόχο και δέσμευση την ανατροπή της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, το ξήλωμα και ανατροπή του πλαισίου που επέβαλαν η ΕΕ, το ΔΝΤ, οι δανειακές συμβάσεις, τα μνημόνια και οι εφαρμοστικοί νόμοι την ανατροπή της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, στη βάση του προτεινόμενου προγράμματος. Η Αριστερή Μαχητική Συμμαχία Ανατροπής αποτελεί συμμαχία με προωθητικό πρόγραμμα *τακτικού χαρακτήρα*. Δεν μπορεί επομένως να συγκροτηθεί βάζοντας σαν προϋπόθεση την πλήρη συμφωνία με το συνολικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ή με τη λογική του μέγιστου «κομματικού» κοινού διαιρέτη, αλλά ούτε και του ελάχιστου «δεξιού» παρανομαστή της οπορτουνιστικής λογικής. Θα γίνει ανοιχτά και δημόσια *με σαφείς στόχους, πολιτικές δεσμεύσεις και με ορατή τη δυναμική που περικλείει*. Θα έχει προγραμματικές, αλλά και πρακτικές δεσμεύσεις, θα δρα συμμαχικά, και κάθε πολιτική δύναμη θα διατηρεί την οργανωτική της αυτοτέλεια και τη δυνατότητα να παλεύει και να προβάλλει αυτοτελώς το δικό της συνολικό πολιτικό πρόγραμμα. Μια τέτοια συμμαχία αφήνει ανοιχτές όλες τις δυνατότητες για την υπέρβαση της σε ανώτερο επίπεδο των υπάρχοντων σχημάτων και μετώπων, ώστε να προκύψει η συγκρότηση ενός νέου μετώπου.»

Άρα ο τακτικός χαρακτήρας αναφέρεται στη πολιτική συνεργασία με άλλες δυνάμεις. (ο Δ. Γρηγορόπουλος θεωρεί πως με το ΣΕΚ, την ΑΡΑΝ, το σχέδιο Β!, το ΕΕΚ κλπ μπορούμε να πάμε σε συμφωνία στρατηγικού χαρακτήρα;)

3. Επισημαίνει επίσης, πάλι αναπόδεικτα, πως το κείμενο των 11 υπερτονίζει και μερικεύει: «Στη μερίκευση της αντικαπιταλιστικής λογικής συμβάλλει και ο υπερτονισμός της αντίθεσης «μνημόνιο-αντιμνημόνιο». Κανονικά επειδή και αυτή είναι αναπόδεικτη φράση δεν θα έπρεπε να απαντηθεί.

Επειδή όμως γίνεται λόγος ας δούμε πάλι τι λέει το κείμενο των 11 :

«Η απολυτοποίηση της μνημονιακής πρόσληψης των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων η κρίση χρησιμοποιήθηκε σαν άλλοθι και εργαλείο για την επιτάχυνση της εφαρμογής τους, για να οικοδομηθεί ένα *μόνιμο αντεργατικό, αντιδημοκρατικό καθεστώς με μνημονιακή συσκευασία*. Επομένως, στην ουσία του, αυτό το «αντεργατικό αντιδημοκρατικό μνημονιακό καθεστώς» αποτελεί **ιδιαιτέρη μορφή περάσματος του ελληνικού κοινωνικοοικονομικού σχηματισμού στην καρδιά του ολοκληρωτικού καπιταλισμού της εποχής μας και γενικευμένης εμπέδωσης των νέων παραγωγικών, κοινωνικών, πολιτικών, πολιτιστικών και διεθνών σχέσεων**.

Μιλώντας λοιπόν για το μνημόνιο μιλά για «συσκευασία» για « εξωτερική μορφή περάσματος»

Και συνεχίζουν οι 11 αναφερόμενοι στο ζήτημα της επίδρασης στις συνειδήσεις των εργαζομένων : «Όμως, στη συνείδηση των ευρύτερων μαζών, αυτές οι σχέσεις εμφανίζονται με την εξωτερική «μνημονιακή» μορφή τους. Όποιος δεν βλέπει την ιδιαίτερη «μνημονιακή» μορφή, όπως το ΚΚΕ και τμήματα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, δεν μπορεί να επικοινωνήσει με τις εμπειρίες των μαζών και να ανατρέψει την ουσία της αστικής επίθεσης. Όποιος χάνει την ουσία της, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ και άλλοι, προσαρμόζεται αναγκαστικά και στο πλαίσιο της μορφής της. Από αυτή τη σκοπιά, η ουσία της αντικαπιταλιστικής ανατροπής *σήμερα* είναι η ανατροπή της ουσίας του αντιδραστικού μνημονιακού «κεκτημένου», δηλαδή **η επιβολή βαθύτερων τακτικών ρηγμάτων στις νέες**

καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις και σχέσεις. Σε τελική ανάλυση, το δίλημμα για το εργατικό λαϊκό κίνημα είναι «αντικαπιταλιστική δημοκρατική ανατροπή της επίθεσης ή αριστερή διαχείριση του μνημονιακού κεκτημένου».

Αυτά λοιπόν «για την ουσία» της υπόθεσης στην οποία δεν αναφέρεται ο κριτικός της κριτικής.

4. Το ίδιο κάνει η «κριτική της κριτικής» (αυθαίρετη και αναπόδεικτη παράθεση) όταν σημειώνει: «Θεμελιώδη χαρακτηριστικά της «νέας πολιτικής γραμμής» είναι αφενός η περικοπή του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και αφετέρου η υπέρμετρη εστίαση στην επιβίωση. Με αυτούς τους δύο άξονες η προτεινόμενη γραμμή δημιουργεί ένα νέο μείγμα, που **υποβαθμίζει και υποκαθιστά το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα**, χωρίς να το απορρίπτει στο σύνολο του»

Λόγια δίχως αντίκρισμα παρά τη σαφή τοποθέτηση του κειμένου των 11 :

« ...Σήμερα είναι αναγκαία μια νέα πολιτική γραμμή, η πολιτική της **«Εργατικής Λαϊκής Αντεπίθεσης»** με κεντρικό πολιτικό σύνθημα, **«δουλειά - ψωμί - παιδεία - ελευθερία»**. Με στόχο μια βαθιά κοινωνική και πολιτική ανατροπή η οποία θα σπάξει όχι μόνο το κέλυφος του μνημονιακού καθεστώτος, αλλά θα ξηλώνει το αντιδραστικό κοινωνικό περιεχόμενό του και θα επιβάλει νίκες και τακτικά ρήγματα σε όλη την επίθεση του κεφαλαίου. Από αυτή τη σκοπιά, η Εργατική Λαϊκή Αντεπίθεση δεν υποκαθιστά, ούτε κομματιάζει τη γενικότερη επαναστατική τακτική, αλλά της δίνει συγκεκριμένο περιεχόμενο και μορφή, που ανταποκρίνεται στη σημερινή φάση και τη δυναμική της, στις λαϊκές συνειδήσεις και ανάγκες».

5. Μερικές υποσημειώσεις: Στο ζήτημα της επιβίωσης το σημείωμα του Δ. Γρηγορόπουλου αντιμετωπίζει ενιαία τους πάμφτωχους, τους χρόνια άνεργους, τους φτωχούς και τους χαμηλόμισθους μη κατανοώντας τη σημερινή πραγματικότητα, ανεβάζοντας τους όλους μαζί στα 6,3 εκατομμύρια. Δεν απαντά επίσης συγκεκριμένα αν η τακτική οφείλει να είναι ευέλικτη, με σταθερή επιδίωξη και προσανατολισμό την επανάσταση και την κομμουνιστική κοινωνία ή παραμένει ακίνητη ανεξάρτητα αν επιδρά στη κοινωνία οπότε μεταπηδούμε από τη θεωρία της Πράξης (Μαρξισμός) στη θεολογία.

Με την ευκαιρία θεωρώ πως από λάθος ή κεκτημένη ταχύτητα μπερδεύει τη φάση με την περίοδο, την εποχή με το στάδιο.

Πάνω απ' όλα όμως θεωρώ απαράδεκτο την έμμεση αλλά σαφή και προσχεδιασμένη σύνδεση του κειμένου και των συντρόφων που το υπογράφουν με τις παγκόσμιας συκοφάντησης περίοδο της Αριστεράς, την περίοδο 1989 - 91.

Φυσικά όλοι κρινόμαστε και τελικά η πράξη είναι που επιβεβαιώνει, διορθώνει ή ανατρέπει.

Περιμένω και προσμένω για συλλογική θετική διεξοδό.

Συντροφικά

Κοσμάς Πάνος, Ο.Β. Λευκάδας του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

[Tweet](#)
